

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เด็กเป็นวัยที่มีความสำคัญ เพราะเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาสังคมในอนาคต เด็กจำเป็นที่จะต้องได้รับการทุนหนุนมให้โอกาสเรียนรู้และเติบโต ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกในชีวิต เป็นสถาบันที่เล็กที่สุดแต่มีความสำคัญมากที่สุดต่อพัฒนาการของมนุษย์ เนื่องจากว่าสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันเดียวที่สามารถตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ได้ดีที่สุด(สุภลักษณ์ ธนเกษพิศาล, 2534) แต่สภาพความเป็นจริงในสังคมปัจจุบัน ที่มีความกดดันในด้านต่างๆ รวมทั้งค่านิยมของสังคม ความเชื่อบางอย่าง จารีตประเพณี และสภาพปัญหาทางด้านจิตใจของพ่อแม่ ความไม่พร้อมทางด้านวุฒิภาวะที่จะเป็นพ่อแม่ ที่จะอบรมเลี้ยงดูให้ความอบอุ่นแก่เด็ก จึงทำให้เกิดปัญหา การกระทำทารุณ การล่วงเกินละเมิดทางเพศถึงขั้นข่มขืนกระทำชำเราต่อเด็ก โดยส่วนใหญ่เป็นผลจากการกระทำของบุคคลที่เป็นพ่อแม่ ทั้งพ่อจริงและพ่อเลี้ยง บุคคลที่ใกล้ชิดกับเด็ก ซึ่งเด็กเหล่านี้ไว้ใจ (มนตรี สันทวิชัย, 2540)

ข้อมูลจากการทำงานด้านเด็กขององค์กรพัฒนาเอกชน มูลนิธิคุ้มครองเด็ก ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา การทำร้ายทารุณเด็ก การละเมิดสิทธิเด็ก นับวันจะรุนแรงมากยิ่งขึ้น เด็กต้องได้รับอันตรายทั้งร่างกายและจิตใจที่มีผลกระทบรุนแรงต่อการพัฒนาในด้านต่างๆของเด็ก กรณีการทำร้ายทารุณเด็ก การข่มขืนกระทำชำเราเด็ก ที่เกิดขึ้นในครอบครัว ซึ่งเป็นการยากที่จะได้รับการเปิดเผย เนื่องจากผู้ที่กระทำต่อเด็กมักกระทำในบ้าน ซึ่งมีลักษณะปกปิด ไม่มีคนรู้เห็น และกว่าจะได้รับ การช่วยเหลือ เด็กก็ทนทุกข์ทรมานอยู่เป็นปีๆ

เด็กที่ได้รับความช่วยเหลือ ให้อยู่ในความควบคุมดูแลของมูลนิธิฯ มักจะมีปัญหาทางด้านจิตใจและมีพฤติกรรมด้านต่างๆเบี่ยงเบนมาก พวกเขาจะเป็นเด็กที่ขาดความรัก เป็นเด็ก

เก็บกด เศร้าซึม เหม่อลอย มองโลกในแง่ร้าย ไม่ไว้วางใจผู้อื่น หรือก้าวร้าวไม่ชอบใช้เหตุผลนิยมความรุนแรง รั้งแกผู้ที่อ่อนแกว่า มีการเรียกร้องความสนใจสูง ในบางรายจะใช้วิธีขโมย หรือร้องไห้ตลอดเวลา เป็นต้น ซึ่งจะแสดงออกมาเป็นระยะๆ และที่สำคัญเมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ประสบการณ์รุนแรงที่ได้รับมาตั้งแต่เด็ก ก็จะถูกระบายออกมาในรูปแบบต่างๆ ตามโอกาสและสภาวะการณ์ต่างๆ ซึ่งจะทำให้เกิดเป็นปัญหาสุขภาพต่อเนื่องต่อไป (มนตรี สินทวิชัย, 2540) ถ้าเด็กเหล่านี้ได้รับการดูแลเอาใจใส่ทั้งทางด้านร่างกาย และการพัฒนาทางด้านจิตใจซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้เด็กเหล่านี้มีการพัฒนาในทุกๆด้านที่ดีขึ้น จนเป็นปกติในที่สุด ก็จะไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ และเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคมต่อไปในอนาคต

จากข้อมูลของมูลนิธิคุ้มครองเด็ก ปี 2538-2539 ได้รวบรวมและสรุปเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เด็กแสดงออก ซึ่งเป็นผลกระทบจากการถูกละเมิดทางเพศ ไว้ดังนี้ (มูลนิธิคุ้มครองเด็ก ,2538-2539)

1. เศร้าซึม ชอบแยกตัวอยู่คนเดียว พูดคนเดียวเงียบๆ
2. สนใจและชอบพูดเรื่องเพศสูง
3. ปรับตัวเข้ากับคนอื่นยาก
4. อารมณ์รุนแรง
5. รู้สึกมีปมด้อย คิดมาก
6. ละเมอ และมีอาการหวาดผวา ตื่นกลางดึก ผันรำย
7. เรียกร้องความสนใจสูง
8. สนใจการเรียนน้อย เหม่อลอย
9. เอาแต่ใจตัวเอง
10. ไม่เคารพกฎเกณฑ์

พอตเตอร์ และเชอลอย (Porter, B. and Sgroi, 1982 ; Mayer, 1985 ;Porter, 1986) ได้กล่าวถึงประเด็นสำคัญที่เป็นผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ อลัน และบาคอน (Allyn and Bacon, 1989) ดังนี้

1. รู้สึกสูญเสียสิ่งที่ดีในตัว
2. รู้สึกผิด
3. เกิดความกลัว

4. จิตใจห่อเหี่ยว
5. รู้สึกตัวเองไม่มีคุณค่าและตกต่ำ
6. สะกดกันความโกรธ และรู้สึกเกลียดชัง
7. ไม่ไว้วางใจ
8. สับสนในบทบาทของตัวเอง
9. พัฒนาการด้านวุฒิภาวะและสติปัญญาต่ำ
10. ฝังใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

จากข้อมูลที่มีมูลนิธิต่างๆได้ทำการรวบรวมไว้และพอดเตอร์ เทลลอยได้กล่าวถึง จะเห็นว่ามี ความสอดคล้องกันในหลายๆประการ ซึ่งชี้ให้เห็นว่า เด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ จะได้รับผลกระทบ ทั้งทางด้านร่างกายและทางด้านจิตใจ รวมไปถึงทางด้านสติปัญญาและพัฒนาการต่างๆ

เปรมสุรีย์ เชื้อมทอง (2526) ได้ศึกษาเปรียบเทียบปัญหาสุขภาพจิต ของเด็กวัยรุ่นใน สถานสงเคราะห์กับเด็กวัยรุ่นในโรงเรียน พบว่าเด็กวัยรุ่นในโรงเรียนมีสุขภาพจิตดีกว่าเด็กวัยรุ่น ในสถานสงเคราะห์ ทุกด้าน และยังพบว่าเด็กวัยรุ่นในสถานสงเคราะห์จะมีปัญหาสุขภาพจิตใจ ด้าน ย้ำคิด ย้ำทำ ไม่ชอบติดต่อกับผู้อื่น ซึมเศร้า วิตกกังวล ก้าวร้าว กลัวโดยไม่มีเหตุผล หวาด ระวังและเป็นโรคจิต

วนิดา ทัศนพันธุ์ (2531) ได้ศึกษาเรื่องสุขภาพจิตของเด็กกำพร้า วัดสระแก้ว พบว่า เด็ก กำพร้าวัดสระแก้ว มีปัญหาสุขภาพจิตอยู่สองด้าน มีความวิตกกังวลสูง และขาดความเป็นอิสระ

องเดร (Andre, 1985 อ้างถึงใน โกศล ภูพลอย) ได้ศึกษาเรื่องการดูแลเด็กที่ไม่เหมาะ สมกับเด็กพิเศษ พบว่า เด็กพิการ และเด็กเร่ร่อนที่ถูกทารุณ จะมี ปัญหาด้านสุขภาพจิตและโคนิค (Konik, 1987 อ้างถึงใน โกศล ภูพลอย) ได้ศึกษาเรื่องปัญหาความประพฤติของเด็กที่อาศัยอยู่ใน บ้านพักชั่วคราว พบว่า เด็กที่อยู่ในบ้านพักชั่วคราว จะมีปัญหาด้านความประพฤติและความ สามารถปรับตัวทางสังคมบกพร่อง

ข้อค้นพบจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กที่ประสบปัญหาในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นผลมาจาก ครอบครัว คนใกล้ชิด การขาดความอบอุ่น การอบรมเลี้ยงดู จะส่งผลต่อการพัฒนาในด้านต่างๆ โดยเฉพาะทางด้านจิตใจ จนทำให้เกิดพฤติกรรมที่แปรปรวน ก่อให้เกิดปัญหาทางด้านบุคลิกภาพของเด็ก

วีรณ ตั้งเจริญ (2528) กล่าวว่า การแสดงออกทางศิลปะเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของเด็ก ที่ช่วยเสริมประสิทธิภาพหรือพลังในตัวเด็ก ซึ่งจะส่งผลต่อการรับรู้ การเรียนรู้ การประพฤติปฏิบัติทุกด้าน การแสดงออกของเด็กจะแสดงให้เห็นถึงสิ่งต่างๆในตัวเด็กดังนี้

- 1.ชี้ให้เห็นถึงความเจริญเติบโตของเด็กทั้งทางร่างกายและจิตใจ
- 2.ชี้ให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวและบุคลิกภาพของเด็กได้อย่างเด่นชัด
- 3.ชี้ให้เห็นถึงการติดต่อสื่อสาร ด้วยสัญลักษณ์ต่างๆที่เด็กใช้ในงานศิลปะ
- 4.ชี้ให้เห็นถึงอารมณ์ ความรู้สึก และช่วยลดความคับข้องใจได้ระบายความรู้สึกเก็บกด นอกจากนั้นยังช่วย สร้างความมั่นใจให้แก่เขาด้วย

ดังนั้นการแสดงออกทางศิลปะของเด็ก จึงแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการด้านต่างๆในตัวเด็ก ที่ถ่ายทอดออกมาในรูปของผลงานศิลปะ บนพื้นฐานของประสบการณ์ ทางสภาพแวดล้อม สังคม วัฒนธรรม และความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งเป็นพฤติกรรมภายนอกของเด็ก

ประสาร มาลากุล ณ.อยุธยา (2523:37-38) กล่าวว่า สำหรับเด็กที่มีปัญหา ศิลปะก็มีหน้าที่บำบัดได้อย่างน้อย 3 ลักษณะ คือ

1. ศิลปะเป็นทางระบายอารมณ์ที่เคร่งเครียด ความโกรธ ความกลัว ความกังวล โดยหันมาระบายออกทางอารมณ์ ด้วยการทำกิจกรรมศิลปะซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุด เพราะจะได้ผลทางผ่อนคลายอารมณ์ และทางด้านสุนทรียภาพ การสร้างสรรค์ด้วย
2. ศิลปะช่วยขจัดปมด้อยต่างๆ เช่นสาเหตุจากความไม่สมปรารถนา ขาดความมั่นใจ ความขลาดอาย ความพิการ ศิลปะจะเป็นสิ่งที่ช่วยบรรเทาได้ เขาเหล่านั้นจะสามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาด้วยการทำงานศิลปะ

3. ศิลปะช่วยทำความเข้าใจกับปัญหาและความต้องการของเด็ก ทำให้เข้าใจและแก้ปัญหาได้ง่ายขึ้น กรณีเช่น เด็กก้าวร้าว เด็กดื้อผิดปกติ ไม่มีเหตุผล เพราะศิลปะเป็นภาษาเป็นการแสดงออกและเป็นเรื่องราวในชีวิตของเด็ก เช่นในเวลาที่เขาสบายใจเขาจะวาดรูปดอกไม้ ภาพทิวทัศน์ เป็นต้นในทางบำบัดจึงมีคุณค่าในฐานะเป็นสื่อถ่ายทอด การผ่อนคลายอารมณ์ และแสดงความต้องการที่ลึกซึ้งในตัวเด็ก

วิรัตน์ พิชญ์ไพญญ์ (2523 : 1) กล่าวว่า ศิลปะเป็นกิจกรรมสร้างสรรค์ด้วยสติปัญญา การแก้ปัญหา การแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์ จากมโนภาพที่ได้จากความจริง และทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ซึ่งช่วยให้เด็กมีสุขภาพจิตที่สมบูรณ์ และมีความมั่นใจตนเองเป็นผลให้เกิดบุคลิกภาพที่ดี

แมคอินไทร์ (Mcintyre , 1987) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ การใช้กิจกรรมทางศิลปะเพื่อปรับพฤติกรรมของเด็กก้าวร้าว “ ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมทางศิลปะสามารถช่วยให้เด็กก้าวร้าว ลืมความโศกเศร้าและความล้มเหลวของตนเองได้ ทำให้เด็กก้าวร้าวมีพัฒนาการที่ดีขึ้น สามารถปรับตัวและแก้ไขปัญหาต่างๆได้ดีขึ้น

เจราซี (Geraci,1990) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ การใช้กิจกรรมทางศิลปะเพื่อปรับพฤติกรรมของนักเรียนที่มีปัญหาทางด้านอารมณ์และการปรับตัว” ผลการศึกษาพบว่า กิจกรรมศิลปะสามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้นักเรียนรู้สึกภูมิใจในตัวเองและมีพัฒนาการทางสติปัญญาสูงขึ้นอีกด้วย

จากข้อมูลดังกล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่าศิลปะมีความสำคัญสำหรับเด็กพิเศษ ในอันที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาการในด้านต่างๆของเด็กได้เป็นอย่างดี แต่การจัดกิจกรรมต่างๆจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในลักษณะเฉพาะของเด็กในแต่ละประเภทก่อน เพื่อที่จะสามารถจัดกิจกรรมศิลปะได้อย่างเหมาะสมกับกลุ่มเด็กต่างๆ

จึงกล่าวได้ว่า การแสดงออกทางศิลปะของเด็กเป็นการสะท้อนถึงพัฒนาการในทุกๆด้านของเด็ก อีกทั้งยังช่วยในการผ่อนคลายอารมณ์ ระบายความคับข้องใจต่างๆในเด็กที่มีปัญหา

รวมไปถึงการพัฒนาการและความเจริญงอกงามในด้านต่างๆ ที่มีอยู่ในตัวเด็ก ให้ปรากฏออกมา เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ถึงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดซึ่งเป็นสิ่งที่สะสมมาจากประสบการณ์ต่างๆ ที่เรียนรู้มารวมถึงความต้องการและ ความคิดเห็นต่อความเป็นไปของสิ่งต่างๆ ที่เขาได้รับรู้ (เลิศ อานันท์นะ, 2532 : 138) กิจกรรมพื้นฐานทางศิลปะศึกษาที่เด็กให้ความสำคัญและสนใจเป็นอย่างมากก็คือ กิจกรรมการวาดภาพระบายสี เพราะธรรมชาติของเด็กจะนั้นชอบขีดเขียนอยู่ ตลอดเวลา

วิบูลย์ ลี้สุวรรณ(2520 : 8) กล่าวว่า ลักษณะนิสัยประจำตัวของเด็กอีกอย่างหนึ่งก็คือ เด็กชอบเขียนแบบสิ่งที่ได้พบเห็นมาโดยการวาดภาพไปตามความจำและจินตนาการ เพื่อบอกกล่าวเรื่องราวที่ผ่านเข้ามาในความรู้สึกนึกคิด หรือถ่ายทอดความรู้สึกภายในออกมาเป็นรูปธรรมให้ผู้อื่นได้เข้าใจนั่นเอง การวาดภาพจึงเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งของเด็กที่ได้แสดงออกโดยผ่านวัสดุต่างๆ ซึ่งในบางครั้งจะเห็นว่าภาพวาดของเด็กดูคล้ายๆ กัน สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เป็นเพราะว่าเด็กได้รับประสบการณ์ที่คล้ายๆ กัน แต่อย่างไรก็ตามภาพวาดของเด็กจะไม่เหมือนกันเลยทีเดียว

ภาพวาดของเด็กนั้นมีความหมายในตัวเอง สามารถบ่งบอกถึงความเป็นอยู่และสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัวเด็กว่า มีลักษณะอย่างไร อีกทั้งยังสะท้อนถึงความเจริญเติบโตของเด็กในด้านต่างๆ ซึ่งจากการศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการทางศิลปะในด้านกรวาดภาพระบายสีของ โลเวนเฟลด์ (Lowenfeld : 1982) พบว่าเด็กจะมีความสามารถแสดงออกในด้านการวาดภาพระบายสีแตกต่างกันไปตามระดับพัฒนาการและอายุ ตามปกติโดยทั่วไปแล้วเด็กเริ่มวาดภาพได้อย่างจริงจัง (The Stage Of Drawing Realism) เมื่อมีอายุระหว่าง 9 ถึง 12 ปี ซึ่งเป็นวัยเริ่มมีนันทนาการกับเพื่อนมากขึ้น ชอบอยู่เป็นกลุ่มเป็นพรรคเป็นพวก มีความต้องการที่จะเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เด็กต้องการแสดงออกซึ่งความรู้สึกนึกคิดของตนเอง มีการรับรู้และถ่ายทอดร่วมถึงการเริ่มมีความคิดฝันมากขึ้น และจะต้องปรับตัวพร้อมกับเรียนรู้สิ่งต่างๆ เพื่อพัฒนาตนให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีต่อไป

เนื่องจากภาพวาดของเด็กจะสะท้อนให้ทราบถึงความผิดปกติ หรือความบกพร่องบางอย่างของเด็กได้ ซึ่งจากงานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบภาพวาดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กปกติที่ระดับอายุและเพศเดียวกันในชั้นสาธิต การศึกษาพิเศษ อนุบาลละอออุทิศ สหวิทยาลัย รัตนโกสินทร์สวนดุสิต ของ จิรศักดิ์ ส่งแสงขจร (2530) พบว่า ภาพวาดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเด็กปกติตามหลักพัฒนาการทางศิลปะของโลเวนเฟลด์ โดย

ทั่วไปไม่แตกต่างกันแต่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินบางคน แสดงลักษณะพิเศษในภาพคนที่แสดงถึงการขาดความมั่นใจในตัวเอง และความมั่นคงทางอารมณ์ของเด็ก นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินบางคน แสดงรายละเอียดในภาพวาดคนมากกว่าเด็กปกติ เช่น เข็มกลัดติดเสื้อ เข็มขัด กระดุม และเชือกผูกกรองเท้า เป็นต้น

จากข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่ถูกส่งเกินทางเพศ ที่ได้จากรฐานข้อมูลในต่างประเทศ และมูลนิธิคุ้มครองเด็กที่ทำงานด้านดูแลให้ความคุ้มครองเด็กกลุ่มนี้โดยตรง พบว่า ประเด็นที่สำคัญด้านการแสดงออกทางอารมณ์และพฤติกรรมต่างๆ โดยทั่วไปมีแนวโน้มที่เป็นไปในลักษณะที่เบี่ยงเบน โดยมีสาเหตุมาจากการถูกส่งเกินทางเพศ ซึ่งส่งผลกระทบต่อภาวะการพัฒนาทางสติปัญญาและทางด้านอารมณ์ ทิพวัลย์ สุทิน, (2539) กล่าวว่า ความรู้ความเข้าใจเมื่อมีสิ่งเร้ามากระทบก็จะส่งผลต่ออารมณ์ ความรู้สึก และ อารมณ์ ความรู้สึกที่ถูกกระทบจากความรู้ความเข้าใจ ก็จะส่งผลต่อความคิดที่จะมีผลต่อกระบวนการพฤติกรรมภายนอก และเมื่อมีสิ่งเร้าหรือสถานการณ์มากระตุ้นก็จะเกิดการรับรู้และตีความที่ไม่ถูกต้องหรือไม่เหมาะสม ก็จะมีผลให้ความคิดและความเข้าใจต่อสถานการณ์นั้นเปลี่ยนแปลงไปตามการตีความ และเมื่อความรู้ความเข้าใจบิดเบือนไปก็จะมีผลต่ออารมณ์โดยตรง ฉะนั้น กิจกรรมทางศิลปะจึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งต่อเด็กกลุ่มนี้ เพราะกิจกรรมศิลปะเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ระบาย ผ่อนคลายและปรับสภาวะทางอารมณ์ที่เป็นปัญหา แล้วยังสามารถพัฒนาทางด้านสติปัญญาให้แก่เด็กได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาข้อมูล เรื่องลักษณะเฉพาะของเด็กที่ถูกส่งเกินทางเพศ การแสดงออกทางศิลปะของเด็กและแนวความคิดของซิลเวอร์จากแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจและด้านอารมณ์ด้วยการวาดภาพของซิลเวอร์ (Silver Drawing Test of Cognition and Emotion: SDT, 1996) ซึ่งใช้การวาดภาพเป็นสื่อกลางเพื่อ ศึกษาการแสดงออกทางด้านความรู้ความเข้าใจ(Cognitive)และทางด้านอารมณ์(Emotion)ของเด็กที่ถูกส่งเกินทางเพศ โดยพัฒนามาจากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาและทางด้านอารมณ์ของเด็ก ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 3 รายการดังนี้คือ 1. การวาดภาพจากการคาดการณ์ (Predictive Drawing) 2. การวาดภาพจากการสังเกต (Drawing from Observation) 3.การวาดภาพจากจินตนาการ (Drawing from Imagination) และแบบประเมินผลงานจากแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจและอารมณ์(SDT) มาเป็นแนวทางในการสร้างแผนการสอนการวาดภาพระบายสี เพื่อเป็นเครื่องมือในการทำวิจัยครั้งนี้ ซึ่งผลของการวิจัยจะทำให้เกิดความเข้าใจและเรียนรู้เด็กได้ดีขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้สามารถจัดกิจกรรมทางศิลปะที่ ส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมสอดคล้องตามความต้องการ ซึ่งจะนำ

ไปสู่การพัฒนาทางด้านความรู้ความเข้าใจและด้านอารมณ์ พฤติกรรมต่างๆ ให้เป็นไปในเชิงบวก ส่งผลให้เด็กกลุ่มนี้ เติบโตอย่างมีพัฒนาการที่ดีต่อไปได้ในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการสอนวาดภาพระบายสีที่มีต่อ การแสดงออกทางด้านความรู้ความเข้าใจและด้านอารมณ์ของ เด็กมูลนิธิคุ้มครองเด็ก

สมมติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการวาดภาพที่มีต่อแสดงออกทางด้านความรู้ความเข้าใจและทางด้านอารมณ์ หลังการเรียนตามแผนการสอนวาดภาพจะสูงกว่าก่อนการเรียน โดยมีระดับนัยสำคัญที่ .05

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มประชากร ได้แก่ เด็กหญิงที่ถูกส่งเกินทางเพศ ซึ่งอยู่ในความดูแลของ มูลนิธิคุ้มครองเด็ก อายุ 9-12ปี จำนวน 10 คน

2.ตัวแปรในการวิจัยประกอบด้วย

ตัวแปรต้น แผนการสอนวาดภาพระบายสี

ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีต่อการแสดงออกทางด้านความรู้ความเข้าใจและด้านอารมณ์สูงขึ้น

3.แผนการสอน เป็นแผนการสอนการวาดภาพระบายสีจำนวน10แผน ที่สร้างขึ้นตามแนวความคิดของซิลเวอร์ ซึ่งมีเนื้อหาที่ส่งเสริมการแสดงออกทางด้านความรู้ความเข้าใจและด้านอารมณ์

4.แบบทดสอบความรู้ความเข้าใจและด้านอารมณ์ด้วยการวาดภาพของซิลเวอร์ ประกอบด้วย

1 การวาดภาพจากการคาดการณ์ (Prediction Drawing) ประกอบด้วยโจทย์คำสั่ง 3 คำสั่ง วาดภาพลายเส้น 3ภาพ

2 การวาดภาพจากการสังเกต (Drawing from Observation)ประกอบด้วย โจทย์คำสั่ง 1 คำสั่ง วาดภาพลายเส้น 1 ภาพ

3 การวาดภาพจากจินตนาการ (Drawing from Imagination) ประกอบด้วย
 โจทย์คำสั่ง 1 คำสั่ง วาดภาพระบายสี 1 ภาพ

รวมทั้งหมด 5 ภาพ และแบบประเมินผลงานของแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจ
 และอารมณ์ ซึ่งมีทั้งหมด 10รายการ ประกอบด้วย การประเมินทางด้านความรู้ความเข้าใจ
 (Cognition) 9 รายการ และทางด้านอารมณ์ (Emotion) 1 รายการ ดังนี้

การประเมินท งด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognition)

- 1.การจัดลำดับ(Predicting a Sequencing)
- 2.เส้นแนวนอน(Predicting - Horizontality)
- 3.เส้นแนวตั้ง (Predicting - Vertical)
- 4.ความสัมพันธ์ด้านซ้าย-ขวา (left-right Relationship: Horizontal)
- 5.ความสัมพันธ์ด้านบน-ล่าง(above-below Relationship: Vertical)
- 6.ความสัมพันธ์ด้านหน้า-หลัง(front-back Relationship:Depth)
- 7.ความสามารถในการเลือก (Ability to Select)
- 8.ความสามารถในการเชื่อมโยง(Ability to Combine)
- 9.ความสามารถในการแทนค่า(Ability to Represent)

การประเมินทางด้านอารมณ์ (Emotion) 1 รายการ

- 10.ภาวะทางอารมณ์(Projection Scale)

เพื่อใช้ทำการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ข้อตกลงเบื้องต้นในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาในกลุ่มประชากร จำนวน 10 คน ในการทำการวิจัย ผู้วิจัยจะ
 ทำการวิจัยเป็นกลุ่ม ตามวันและเวลาตามที่นัดหมาย

คำจำกัดความในการวิจัย

1. การสอนวาดภาพระบายสี หมายถึง การจัดและการดำเนินกิจกรรมการให้การศึกษา
 ด้านการวาดภาพระบายสี เพื่อเป็นการสื่อสารอย่างหนึ่งของเด็กในการแสดงออกเฉพาะบุคคล
 โดยมุ่งเน้นการแสดงออกทางการเรียนรู้และอารมณ์

2. การแสดงออกทางด้านความรู้ความเข้าใจ(Cognition Expression) หมายถึง การแสดงออกทางความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่ได้จากประสบการณ์กับสิ่งแวดล้อมและการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมนั้นๆ

3. การแสดงออกทางด้านอารมณ์(Emotion Expression) หมายถึง การแสดงออกถึงภาวะต่างๆทางอารมณ์ เช่น ความรำเริง ความหดหู่ไม่สบายใจ และรวมถึงทัศนคติที่มีต่อตัวเองและต่อผู้อื่น

4. เด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศ หมายถึง เด็กที่ถูกบิดาแท้ หรือบิดาเลี้ยง หรือผู้ปกครอง ละเมิดสิทธิ โดยผิดกฎหมาย ถูกทารุณทำร้าย ถูกล่วงเกินทางเพศ

5. มูลนิธิคุ้มครองเด็ก หมายถึง องค์กรพัฒนาเอกชน ที่ทำงานให้ความช่วยเหลือ เด็กที่ถูกละเมิดสิทธิและประสบปัญหาในด้านต่างๆ เช่น ถูกละเมิดทางเพศ ถูกทารุณกรรม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบผลการสนวนวาทภาพระบายสีที่มีต่อการแสดงออกทางด้านความรู้ความเข้าใจและทางด้านอารมณ์ ของเด็กมูลนิธิคุ้มครองเด็ก

2. เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาให้ เด็กกลุ่มนี้สามารถเติบโตอย่างมีคุณภาพในทุกๆด้านต่อไปในอนาคต